

[Gregersen.]

Sommerhus ved Havet. Jeg vil gerne have begge Dele, og der er Folk nok, der kunde lave dem til mig, og saadan er det jo faktisk paa alle Omraader. Saa længe vi ikke er mættet med Forbrugsgoder, kan man ikke tale om det forhaandenværende Arbejde, og saa kan man heller ikke tale om at regulere det Arbejde, der er tilbage, det forhaandenværende Arbejde.

Det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen nævnte ogsaa noget om Bederiftsraad, det skal jeg kun gaa ind paa i Forbigaaende. Jeg ved ikke, om der er indført Bedriftsraad i Socialdemokratiets Virksomheder — jeg ved, det var paa Tale ved Kongressen i Vejle, hvor der vist blev vedtaget en Resolution derom; men er det ikke bragt i Orden, saa er det i alt Fald ikke paatrængende nødvendigt at kræve, at de andre Arbejdsgivere skal indføre dem.

Saa omtalte det ærede Medlem ogsaa tvungen Istandsættelse af Lejligheder og Huse. Hvis nu Ejeren af Husene ikke har Raad til at gøre det, hvad saa? Ja, jeg ved jo godt, at hvis han ikke har Raad til det, kan han komme til Staten, og saa betaler Staten det, det koster, for alle, der ikke kan selv, dem kan Staten tage sig af. Men det er ikke Meningen, at Staten skal blande sig i disse fuldkommen private Ting, hvordan man vil have sit Hus indrettet, og hvordan det skal se ud.

I Bemærkningerne til Forslag til Lov om Tilskud ved Merbeskæftigelse hedder det, at alle er enige om, at Arbejde maa foretrækkes for Understøttelse, og disse Bemærkninger er saa indlysende, at de naturligvis ikke vil møde nogen Modsigelse, og det gælder for saa vidt ogsaa Formaalparagraffen, § 1, der gaar ud paa at øge Beskæftigelsen, naar det kan gøres for et mindre Beløb, end der ellers vilde blive anvendt til Arbejdsløshedsunderstøttelse, thi selvfølgelig er Arbejde og Arbejdsløn at foretrække for Understøttelse. Men det forekommer mig, at Lovforslagets § 2 paa tydelig Maade viser, at den højtærede Socialminister har forstaaet, at det ikke kan gøres ad den Vej, som foreslaas i § 1. Jeg synes, at § 2 rejser saa mange Betæneligheder med Hensyn til Gennemførelsen af § 1, at man ser, at den højtærede Socialminister selv har været klar over, at det er et meget vanskeligt Omraade at lovgive paa.

Det hedder, at det skal være godtgjort, at Ydelsen af Tilskud vil medføre en effektiv Forøgelse af Beskæftigelsesgraden indenfor Virksomheden, og det skal endvidere være godtgjort, at den paagældende

Forøgelse af Beskæftigelsen ikke vil medføre, at andre Virksomheder maa indskrænke deres Produktion, og det er jo et meget vanskeligt Spørgsmaal. Det er for det første meget vanskeligt at faa det afgjort, men det er dernæst navnlig vanskeligt at hjælpe en Produktionsgren, uden at det kommer til at gaa ud over en anden; thi det er jo da givet, at hvis man tager et Beløb fra Fabrikken paa den ene Side af Gaden og giver det til Fabrikken paa den anden Side, saa svækkes den ene i samme Grad, som den anden styrkes. Den ene faar en Lettelse i sine Driftsomkostninger, og den anden skal foruden at betale Løn til sine egne Arbejdere være med til at betale Arbejdslønnen til den andens. Staten, som skulde stille alle Borgere lige, Staten, som skulde være Retsbeskytter, gaar selv ind for, at den ene Virksomhed skal blomstre paa den anden Virksomheds Bekostning.

Dette er ganske vist ikke noget nyt, og det er for saa vidt neppe afskrækkende for dem, der har tilsagt Lovforslaget deres Støtte, og heller ikke for den højtærede Socialminister, som har fremsat det; det er kun en Udvidelse af et System, vi har i Forvejen. Toldbeskyttelse er jo ogsaa et Led i Tilskudspolitikken. Saa vidt jeg husker, er det Toldinspektør Halland, der en Gang har gjort op, at en enkelt Fabrik her i Landet faar et Tilskud gennem Toldbeskyttelse, der andrager 5 000 Kr. for hver Arbejder, som bliver beskæftiget i Fabrikken. Det er jo et Tilskud, der klodser noget. Om det har bidraget til at øge Beskæftigelsen, er et ganske andet Spørgsmaal.

Bestemmelsen i Lovforslaget om, at Tilskuddet ikke maa medføre, at andre Virksomheder maa indskrænke deres Produktion, er uopfyldelig. De Penge, der tages fra den ene Virksomhed til Støtte for den anden, medfører automatisk en tilsvarende Svækkelse, og der vil saaledes netop blive Tale om en Forringelse af andre foreliggende Produktionsmuligheder. I Bemærkningerne er der gjort opmærksom paa tidligere Hjelpeforanstaltninger, og under disse er nævnt bl. a. Støtten til Skotøjsindustrien og Tobaksindustrien. Hvis hele Brancher faar Tilskud, vil, hvad enten Tilskuddene ydes paa den ene eller den anden Maade, Virksomheder af samme Art blive ligestillet i Konkurrencen, selv om det gaar ud over Virksomheder af andre Grene. Men hvis Staten hjælper een Skotøjsfabrik og lader være med at hjælpe en anden, saa er det, at den griber ind og stiller de to Fabrikker uens i Konkurrencen, og saa kan man jo